

шійтъ гласъ много пѣтя бѣ ечалъ, като пѣеше весело обычливата си пѣсенъ на цирка.

— Диомеде! извика младата. Покровителствовай ма, покровителствовай ма! Виждь го! и туй като казваше, сочаше дѣтето въ облятията си, виждь го! чедо е, чедо на срама ми е! сега само, само на тозъ часъ го познахъ като мое чедо, сега вспомнихъ че съмъ майка. Грабняхъ го отъ люлката на дойката, която бѣше го оставила и търтила бѣ да бѣга. Кой другъ на таквъ часъ бы са погрыжилъ за дѣтето, кой другъ ако не оназъ която го е родила? избави, отърви чедото ми.

— По врага и ты съ досадното си дръкнаніе! остави ны спожойны, поразнице! думаше ѝ Клодій ропщущъ.

— Или по-добрѣ, рече Диомедъ, по-человѣколюбивъ отъ пріятеля, по-добрѣ ела подирѣ ни ако шещъ, ето дѣ са намѣрва моята винарница!

И все на бързо стигнаха въ дома на Диомеда, и щомъ миняха прѣзъ прага на портытъ изсмѣха са, понеже повѣрваха че сж вече обезбѣдени. А Диомедъ заповѣда на слугытъ да набавятъ въ подземліята изобилно хранж и масло за освѣтленіе; и тѣй тамъ прибѣгнаха еще Юлія и Клодій и Ходана съ дѣтето си, както и мнозина отъ слугытъ, и други нѣкои забѣгнахъ отъ страхъ и мнозина еще отъ пелатытъ Диомедовы.

ГЛАВА 7

Разрушеніето напрѣдва.

Прѣгогъмийтъ облакъ, който прѣвърнж деия на най-мрачна тъмнина, простираше са вече угогъмиванъ, и тази тъмнина много по гжста отъ ношъта, която почерня полето подъ открыто небе, приличаше на тъмнина която покрыва въ таквжзи ношъ нѣкой тѣсенъ прѣходъ (1). Но по съразмѣрность съ распространието на тъмнината, умножаваха са огненытъ свѣткавици блистаючи около Везувій и страшната красота на която не даваше цвѣтъ само огньтъ. Никого джга не ся е появявала приблизително съ толкозъ разны шарове.

Сега ето блескавицятъ блистаяхж синькави както южната твърдъ, сега пакъ зелени, уприличавани на змѣйска кожа, и въ изгыбытъ си на лакотеніята на гръмадна Змія, частъ пакъ земахж единъ червенъ и страшенъ цвѣтъ, който изливанъ отъ стълпове дымъ по-

(1) Плицій